

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Summæ Theologicæ Scholasticæ Et Moralis

In Quatuor Partes Distributæ

In qua de Incarnatione Verbi & Mysteriis vitæ Christi, nec non de
Sacramentis in genere & singulis in specie succinctè & dilucidè tractatur

Herincx, Wilhelm

Antverpiæ, 1675

Qu. III. De Cultu sacrarum Reliquiarum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72963](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72963)

quod dum Sancti invocantur, etiam rogetur Deus, à quo per merita Christi & Sanctorum speramus beneficia impetrare; sicut utique ab indigente beneficio rogatur rex, quando nomine indigentis apud regem interpellat amicus familiaris.

27.
B. Virgini
debetur cul-
tus hyper-
dulia, non
latría.

Dico III. Si ullis Sanctis debeatur cultus (quod jam contra Hæreticos ostendimus) evidentissimum est, deberi B. Virgini omnium Sanctorum excellentissimam: & quidem sicut ceteris longè in sanctitate præminet (ut *disp. seq. q. 1. s. 2.* ostenditur) sic cultus ei major & excellentior debetur, qui hyperdulia dicitur. Præterea ob respectum ad Christum quem portavit & contigit, convenit ei veneratio; sicut spinæ coronæ & aliis reliquiis, quæ contigerunt corpus Christi. Denique ratione maternitatis Christi & Dei debetur ei hyperdulia singularis; cum infra Unionem hypostaticam sit ista dignitas materialiter maxima, cui tanta gratiarum plenitudo de congruo debeatur; non tamen cultus latría: quia illa perfectio non est increata vel divina. Notant autem Varii Deiparam nequidem latría respectivâ esse adorandam, saltem practicè loquendo; ratione Christi conjuncti aut representati, secus quam res insensibiles: eò quod ipsi competat secundum se propria adoratio, non autem creaturæ insensibili: ideoque creatura rationalis solet se magis offerre per modum rei, quam per modum signi, ut loquitur *d. Bonav. d. 9. a. 1. q. 3. ad 4.*

28.
Sancti non
beatificati
possunt coli
& invocari
extra exhibi-
tionem
cultus publi-
ci.

Pro fine nota, Sanctos etiam non canonizatos posse privatim invocari & coli, appellari sancti, depingi. Similiter potest aliquis in die natali illorum peculiariter latari, & Deo vacare in ipsorum memoriam: non potest tamen eis exhiberi publicus cultus, ut decernitur *cap. 1. & 2. de Reliqu. & venerat. Sanct.* Dicitur autem publicus cultus, non quod exhibeatur coram aliis, sed quod nomine totius Ecclesiæ, & tamquam ab ea institutus exhibeatur, ut ex *Bellarmino l. 1. de Sanctis cap. 10.* notat *Sanchez To. 1. Summa lib. 2. cap. 43. n. 3.* Unde non potest in Litanis Ecclesiæ aut divino officio etiam privatim recitato nominari aliquis non canonizatus, neque altare aut templum in titulum illius erigi, nec sacrificium in illius memoriam offerri, nec publicum de eo festum celebrari &c.

Cultus pu-
blicus quis
esse censetur.

Q U Æ S T I O III.

De Cultu sacrarum Reliquiarum.

29.
Cultum SS.
Reliquiarum
post Nonnul-
los veteres
respuunt ven-
centiores
Hæretici.

CULTUM sacris Reliquiis primùm negasse referunt *Ennomius & Vigilantius*: quorum error tempore Constantini Copronymi ita invaluit, ut (teste *Suida*) sacrilegus ille Imperator sacras Reliquias conspurcari, & ubique deleri jufferit. Cujus vestigiis non segniter inhaerent *Calvinista*,

ut eorum horribilia facta in Belgio & Gallia demonstrant. His consentiunt *Lutherani* & reliqui huius temporis Hæretici, quatenus negant ullum religiosum cultum Reliquiis deberi. Sed veritas Catholica habet, eas esse venerandas.

Amplius
tur Catho-
lici.

Dicitur per
Scripturas.

Probatur I. ex *Exodi 13.* ubi ossa Jacob & Joseph leguntur fuisse magno cum honore tractata & sepulta. Et *4. Regum 23.* sanctus rex Josias destructis sepulchris eruit ossa, ut super altare idolorum combusta illud contaminarent; sed invento sancti Prophetæ sepulchro illud reliquit intactum, prohibens ossa ipsius commoveri. Et *intacta manserunt ossa illius cum ossibus Prophetæ qui veteras de Samarit.*

Probatur II. ex innumeris miraculis factis per Reliquias Sanctorum: quibus ostendit Deus se honorare Reliquias, & velle ut à nobis honorentur. *4. Regum 13.* mortuus resurrexit ex contactu ossium *Elisei Math. 9.* Emorroissa ex fiduciali tactu fimbriæ vestis Christi sanata est. *Act. 19.* sudaria & femicinetia Pauli languores curarunt, & spiritus malos abegerunt. Immo *Act. 5.* umbra Petri liberabat infirmos. *Augustinus 22. de civit. c. 8.* testatur tot miracula per reliquias S. Stephani esse edita, ut illis enarrandis necesse foret multos libros scribere. Idem constat ex omnium ferè Nationum & ætatum scriptoribus. His accedunt miracula, quæ à Deo fiunt circa ipsas reliquias; ut quod subinde struuntur per longissimum tempus incorrupta, ac suavè olentia Sanctorum corpora: quod Deus latentia subinde revelet, ut ab hominibus honorentur; prout testatur *Ambrosius* sibi divinitus revelatum esse locum, in quo jacebant corpora SS. Gervasii & Protasii. Similia referunt Scriptores.

30.

Et innumeris
miraculis
in Scripturis
& Patrum
monumentis
relata.

Probatur III. ex auctoritate & traditione Ecclesiæ, quæ constat: tum ex *Nicæno II. Per tractat. act. 7. & ibidem act. 3.* Reliquiæ vocantur salutares fontes, quibus Deus hominibus beneficia præstet: & ex *Tridentino sess. 25. in Decreto de invocat. Sanct.* Tum ex honorificis reliquiarum translationibus factis ab initio nascentis Ecclesiæ, ut videri potest apud *Bellarminum l. 2. cap. 3. & Suarez disp. 55. sect. 1.* Tum ex erectione altarium cum impositione reliquiarum, & earundem delevatione in processionibus. Tum ex unanimi consensu Patrum, quorum evidentissima testimonia in magna copia videri possunt apud *Bellarminum sup.* Nobis sufficiant verba *Basilii* in illud *ps. 115.* *Pretiosa in conspectu Domini &c.* Scribens: *In lege veteri morticina habentur abominationi; nunc contra si nros cupiam irrogatur pro Christi nomine, pretiosa censentur reliquie ejus: tum si quis tangeret cadaver immundus erat, nunc martyris ossa quisquis atigerit, ob gratiam corpori insidentem sit quodammodo sanctificationis particeps.* Tum ex perpetuo usu Fidelium, qui Sanctorum reliquias

31.

Per tractat.
tionem &
auctoritat.
Ecclesiæ, &
Concilii.

Vetus
Practi.

Patrum
consensu.

Et per
fidelium
manifestum

quias semper in magna veneratione habuerunt, eas variè exornarunt, ad easdem peregrinationes instituerunt &c. ut ex Patribus & Scrip̄toribus etiam vetustissimis constat.

Probatur IV. ratione: quia corpora Sanctorum fuerunt organa animæ ad opera pietatis, fuerunt organa Spiritus sancti ad miracula, & mundo conferenda beneficia, erunt consortia beatitudinis. Denique sunt aliquid maxime spectans ad Sanctos. Quare si res quascumque spectantes ad illum, quem singulariter reveremur, solemus reverenter tractare: absurdum sane videri debet, id denegare rebus spectantibus ad Deum vel Sanctos, prout sunt præcipue corpora Sanctorum, deinde etiam vestimenta & alia quæ ipsorum fuerunt. Confirmatur: quia (ut patet ex Apostolo ad Heb. 9.) in tabernaculo primo, seu sancto sanctorum in arca fœderis pretiosissima sollicitè custodiebantur certa reliquiæ, scilicet urna aurea habens manna, & virga Aaron quæ fronduerat, & tabula testamenti: quid minus autem habent ossa Sanctorum, instrumenta passionis sanguine martyrum tincta &c.

Notandum autem ex scriptis vetustissimorum Patrum constare, etiam ipsorum tempore, adeoque ab exordio nascentis Ecclesiæ, non solum integra Sanctorum corpora seu cadavera (quæ principaliter nomine Reliquiarum censentur, velut quæ remanserunt de ipsis Sanctis apud nos) in omnigena veneratione fuisse habita, sed etiam exiguos pulveres, aut ossium particulas, capillos, sanguinis guttas &c. Audi Nazianzenum Orat. in Eusebio 1. in Iulian. paulo ante med. de Martyribus dicente: Quibus preclari honores & festa consistunt, à quibus demones propelluntur & morbi curantur, quorum apparitiones & prædictiones, quorum vel sola corpora idem possunt quod anima sancta, sive manibus concretaentur, sive honorantur: quorum vel sole sanguinis gutta atque exigua passionis signa idem possunt quod corpora. Hac nos collis (redarguit S. Doctor Julianum Apostatam) sed contemnis &c. Immo & instrumenta passionis erant in veneratione. Unde lignum crucis per particulas sparsum est per universum orbem teste Cyrillo Terosolymitano Catech. 13. Ejusque particulam ferreo crucis signo, item annulo inclusam & ad collum appensam gestabat S. Macrina, ut in vita ejusdem refert Gregorius Nyssenus. Et de vinculis S. Petri Apostoli ait Ang. Serm. 29. de Sanctis: Advenit per annes Christi Ecclesiis auro pretiosus habetur ferrum illud pœnalarum vincularum. Vestimenta denique aut alia quæ Sancti attigerunt etiam in veneratione erant. Nam cathedram S. Jacobi Apostoli successores Episcopi Jerosolymitani permultum aestimant, teste Eusebio l. 7. Hist. Eccles. 15.

Prout etiam S. Antonius in pretio habuit tunicam S. Pauli Eremitæ, & ipsius S. Antonii pallium S. Athanasius. Immo pulvis collectus de sepulchro martyrum promunerè & tamquam res magni pretii accipiebatur, teste Nysseno Orat. de S. Theodoro. Atque (ut refert Aug. 22. de Civit. 8.) Hesperius acceperat ab amico suo terram sanctam de Ierosolymis allatam, ubi sepulchrum Christi die tertiæ resurrexit, eamque suspenderat in cubiculo, ne quid mali ipse pateretur.

Constat etiam ex tota antiquitate evidenter Sanctorum reliquiis similem cultum & venerationem fuisse exhibitam, qualis modò exhibetur. Custodiebantur enim corpora Sanctorum sollicitè in thecis seu arcis pretiosis, etiam aureis & argenteis; transferebantur honorifice cum processionibus, populique miro ac devoto confluxu, cum hymnis & canticis. Præterea Fideles ornabant reliquias fertis & floribus, cereos etiam fulgente sole coram eis accendebant, venerabantur easdem quotidianis hymnis & orationibus, offerebant & suspendebant in signum beneficii aut voti donaria etiam ex auro & argento, instituebant peregrinationes ad easdem etiam ex voto, osculabantur, amplexabantur, genuflexi aut cernui eas venerabantur, sudaria feretis aut thecis ipsive reliquiis admovebant, interdum non sine miraculosa sanatione cœcitatæ aliorumve defectuum.

Nihilominus falsissimum est, quod Hæretici Catholicis solent impingere, eos nimium reliquias invocare, aut divino cultu adorare: nemo enim Catholicus id facit, sed simpliciter reliquias veneratur velut sacra pignora hominum sanctorum cum Christo regnantium: & in ipsis reliquiis, aut (si simul cum ipsis Sanctis apprehendantur) cum reliquiis adorat ipsos Sanctos cultu dulci, & Sanctos invocat, non autem reliquias, quæ velut res inanimatæ nec preces intelligere, nec apud Deum possunt intercedere.

Objicitur I. Christus Luca 11. dixit Phariseis: *Vae vobis qui edificatis monumenta prophetarum, patres autem vestri occiderunt illos. Profectè testificamini, quod consentitis operibus patrum vestrorum: quoniam ipsi quidem occiderunt eos, vos autem edificatis eorum sepulchra.* Eadem reprehensio refertur Matth. 23. Resp. perperam hinc Hæreticos redarguere cultum reliquiarum: cum satis constet nec lege naturæ, nec Moysaicâ fuisse Judæis prohibitum edificare aliis sepulchra, sed potius laude dignum. Unde reprehendit Christus Phariseos, quòd per hypocrisis, ut virtutem ostentent, ædificant & orant sepulchra Prophetarum. Quòd autem hoc agendo dicantur testificari, se consentire illorum occisioni, respondent quidam Pharizæos id non fuisse testificatos per ædificationem sepulchrorum, sed per

32. At denique per rationem,

33.

Ab antiquo in veneratione habitum non solum integrum SS. corpora, sed & exigua particula, capilli, sanguinis gutta, instrumenta passionis, vestimenta &c.

31. et traditum est ecclesiæ, ut conciliis,

34. Similis planè cultus olim SS. reliquiis exhibitur, qui modò.

35. Calumniæ hæreticorum resunduntur.

36.

Reprehensio Phariseorum sepulchra Prophetarum ædificantium non savor Hæreticis.

per alia facta. Verum omnino videtur Christus etiam intendere, quod hoc ipsum testificarentur edificando sepulchra. Id autem sic est intelligendum, quod cum Pharisaei eadem facere molerentur contra Christum & Apostolos, quae ipsorum majores fecerant contra Prophetas, ideo illa sepulchrorum edificatio secundum morale & in ratione fundatum iudicium merito posset videri ab illis fieri, non in deestimationem caedis, sed in eisdem memoriam & approbationem, ac velut in applausum factorum, quasi fortiter gestorum ab eis, quos agnoscebant pro suis patribus, aut certe in factorum complementum, sicut ministri solent sepelire, quos eorum domini inique interficiunt: atque ita non formaliter, sed interpretatione quadam consentiebant credi Prophetarum. Haec expositio videtur conformior textui & communi interpretationi sanctorum Patrum; quorum nemo sic explicat, ut errori Haereticorum vel leviter faveat.

37. Objicitur II. Deus abscondit corpus Moyse *Deuter. ult.* idque juxta Patres ne adoraretur: & propterea in *Canonica Juda* dicitur diabolus altercatus cum Michaele de Moyse corpore. Resp. fuisse occultatum, ne adoraretur tamquam idolum; cum populus Israeliticus nimis esset ad idololatriam proclivis. Quae proclivitas non est in populo Christiano; a quo praeterea Doctorem & Pastorem instructio satis removet idololatriae periculum. Ratio autem cur hoc periculum potius foret in Israelitis circa Moysen mortuum, quam circa viventem, est, quod ipse dum viveret, jugiter iis ingereret unum Deum, cujus ipse esset servus. Post mortem vero recordati mirabilium quae fecerat, facile fuissent prolapsi in cultum idololatricum defuncti seu corporis. Sicut serpentem aneum Moysae mortuo demum colere coeperunt, *4. Reg. 18.* Immo & ipsum Moysen tandem pro Deo habuerunt illae nationes, quae in Arabia Petraea, Robom & Edom appellata, habitabant, teste *Epiphano Haer. 55.*

38. Objicitur III. *Canon 34.* Concilii Eliberitani; Cereos per diem placuit in coemeterio non incendi: inquietandi enim spiritus Sanctorum non sunt. Resp. Concilium (quamquam non sit tantae auctoritatis) justè id prohibuisse tunc temporis, quo Christiani adhuc passim debebant inter Gentiles, qui solebant animas defunctorum inquietare, id est accensis cereis aliisque superstitionis modis evocare: sive solebant luminaria accendere circa sepulchra, existimantes defunctos inde juvari vel illuminari: adeoque periculum erat, ne Christiani in easdem superstitiones inciderent. Et apparenter hoc sensu non sano à pluribus id fiebat, quod veluti Sanctorum spiritibus displicens, merito illos inquietare dicitur: sicut dum quis de

mortuis male loquitur, dicere solemus: Si namus mortuos quiescere. Vide *Baronium ad annum 351.* Alii existimant id fuisse prohibitum, quia fiebat nimio concursu & strepitu, sic ut spiritus sanctorum, scilicet Clericorum, quibus sepulchrorum custodia erat commissa, inquietarentur in sua devotione. Alii denique intelligunt Spiritus sanctorum, id est Christianorum, quorum plures ex praxi aliquorum praefata ac superstitioni pro tunc exposita inquietabantur & offendebantur.

Objici denique solet auctoritas *Hieronymi l. 6. contra Vigilantium*, quasi ibi non probet ad sepulchra martyrum cereos accendi. Sed mens S. Doctoris est aperta. Cum enim *Vigilantius* per sarcasum objecisset *Hieronymo*, Catholicos magnum honorem Sanctis deferre, quos putant de vilissimis cereolis illustrari, respondet *Hieronymus*: *Confitor zelum habent, sed non secundum scientiam, si qui sint, qui hac opinione cereos accendunt.* At si sana fide & intentione istud fiat, *Hieronymus* adeo non improbat, ut *Epist. ad Riparium* hunc usum adferat in confirmationem cultus Sanctorum. Immo eundem ipso libro *contra Vigilantium* dicit esse recipiendum: nam (inquit) & absque martyrum reliquiis per totas Orientis Ecclesias quando legendum est Evangelium, accenduntur luminaria, jam sole insitante, non utique ad fugandas tenebras, sed ad signum letitiae demonstrandum. Adde, & in signum, quod Christus ejusque evangelium sit vera lux, quae illuminat mundum. Itaque Gentilium superstitione fugata rectè accendimus coram Sanctorum Reliquiis lumina in signum nostrae letitiae, & congratulationis, ipsiusque triumphi & gloriae vitaeque sempiternae Sanctorum, non tamen eis in sacrificium offerimus; pariterque admittenda vestigia, spemque similem incitamus.

Fuitque mos accendendi de die lumina, non tantum letitiae, sed & religionis ergo, etiam apud Judaeos. Et quamvis à Gentilibus Ecclesia eum mutuasset, parum referret: cum indubiè Ecclesiae dicuerit, quae apud Gentes superstitionis cultu impie agerentur, eadem suo usu & institutione, sanctorumque ritu ad pietatem transferre, ut majori diaboli contumelia, quibus ipse colli voluerit, Christus cum Sanctis ab omnibus honoraretur. Sic enim & Gentilium ferias superstitionibus cumulas in festa & celebritates Martyrum laudabiliter esse convertas, & idolorum templa in Ecclesiis, Deo in memoriam Sanctorum dicatas, esse commutata, rectè tradiderunt *Gregorius Thaumaturgus & Theodoretus*. Prouè etiam in verae religionis cultum coeperunt Christiani (quod olim superstitionis Gentiles consueverant) Ecclesias Martyrum ornare frondibus. Et ob hoc à *Hieronymo* laudatur *Nepotianus Epist. 3.* quod illas Ecclesias diversis floribus, arborum ramis, vitium-

Cur Deus occultatum voluerit Moyse corpus.

Explatur Concilium Eliberitanum statutus per diem in coemeterio accenderentur cerei.

39. Hieronymus non improbat, sed...
4. Quae de die...
Quae de die...
Quae de die...

tumque pampinis exornaret. Vide Baronium ad annum Christi 58.

Pro complemento hujus quaestionis notandum est non requiri approbationem ad reliquias privatim colendas, sed sufficere, quod ex testimonio fide digno alique signis prudenter judicentur esse verae reliquiae; & tunc etiam posse coli absolute ac sine conditione. Praeterea ad hoc non requiritur, ut sint alicujus Sancti canonizati, modo habeatur moralis certitudo, sive formetur prudens iudicium de illius sanctitate. Immo non desunt Auctores (quamvis alii contradicant) qui existimant, posse ad ornatum includi cruci expositae in altari reliquias non approbatas; eò quod tunc non videantur exponi venerationi, sed potius ipsa crux. Possunt etiam pie & licite gestari ad collum juxta Doctores, unanimiter, & communem usum fidelium ac piorum: quamquam Angelus V. Reliquiae contradicat ob c. Corpora, De Consecr. d. 1 & l. Si necdum 10. & L. Nemo 14. C. de Religiosis & sumptibus funerum. Verum ibi non est sermo de hujusmodi portatione reliquiarum, sed c. Corpora (quod est Concilii Provincialis Moguntini) prohibetur fieri translationem corporum Sanctorum sine licentia saltem Episcopi. Et L. Nemo requiritur licentia Augusti ad transferendum corpus humanum. Estque sermo utrobique de corpore tradito perpetuae sepulturae, arg. l. Si necdum cit.

Quod attinet reliquias novas aut noviter inventas alicujus Sancti, antequam illae exponantur publicae venerationi fidelium in Ecclesia aut altari, debent recognosci & approbari ab Episcopo adhibitis in consilium Theologis & aliis piis viris; in casu autem difficili aut occurrente quaestione gravior est expectanda sententia Concilii Provincialis. Sic decernit Trid. sess. 25. in decreto de Relig. & invocat Sancti. Quod decretum juxta receptam doctrinam Rodriguez, Sanchez, Zypaei, Barbosa & aliorum passim (et si Nonnulli contradicant, & secus aliquando practicum sit, factum postea tolerante Sede Apostolica) intelligitur de reliquiis Sancti canonizati vel beatificati. Sicut enim jus novum congruatur cum antiquo Concilii Generalis Lateranensis (cui Tridentinum per nullam clausulam derogat) quod refertur cap. 2. de Relig. & venerat. Sancti. ubi exigitur approbatio summi Pontificis pro cultu reliquiarum denuò inventarum; ut nempe hoc loquatur de Sancto non canonizato, Tridentinum verò de canonizato; adeoque in Tridentino (quod cavet ibidem, ut nihil inconsulto Pontifici novum, aut in Ecclesia haecenus institutum decernatur) nil novi fuerit concessum Episcopis, sed tantum modificatio in approbatione ab eis servanda praescribitur. Nisi quis malit, Lateranense agere quoque de reliquiis canonizatorum, sed dubiis ac novi-

Herinc Sum. Theol. Pars IV.

ter inventis; Tridentinum verò etiam harum recognitionem committere Episcopis; adeoque modificare jus antiquum, ut Nonnulli volunt.

Reliquiae porrò debite approbatæ sunt absolute coli. Idque verum est, etiam si diversis in locis perhibeantur esse corpora, capita, aut similes reliquiae eorundem Sanctorum. Nam equidem qui eas veneratur, non errat in substantia, sed potius in singularitate materiae, putans esse hujus Sancti, cum verè sint alterius, etiam verè Sancti. Quod fieri non raro potest, sive quod diversis in locis verè non sint corpora integra, sed diversae tantum partes, sive quod diversi Sancti sint ejusdem nominis, sive quod reliquiae Sanctorum, quæ è cryptis Romanis accipiuntur, & quorum nomen ignoratur, imponatur nomen simile per Pontificem, ob quod vulgo baptizatae dicuntur, & facile tractu temporis nasci posset hujusmodi confusio praallegata.

Postremò observandum est Urbanum VIII. Anno 1625. die 13. Martii circa servos Dei nondum beatificatos vetuisse horum imagines cum laureolis aut radiis seu splendoribus, vel quodcumque aliud venerationem & cultum præ se ferens & indicans in oratoriis aut locis publicis seu privatis vel Ecclesiis apponi. Item ne ad horum sepulchra tabellæ atque imagines ex quacumque materia appendantur, scilicet stabiliter seu permanenter (ut postea idem Pontifex declaravit) neque lumina accendantur sine recognitione Ordinarii cum consilio Theologorum aliorumque piorum & doctorum virorum faciendâ, Sediq; Apostolicæ referendâ & probandâ, sine qua similiter inhibuit libros continentes eorundem gesta, miracula, revelationes, aliavè beneficia tanquam horum intercessionibus obtenta. Declarans tamen quod per superscripta præjudicare in aliquo non vult neque intendit iis, qui aut per communem Ecclesie consensum vel immemorabilem temporis cursum, aut per Patrum, virosumque sanctorum scripta, vel longissimi temporis scientiâ ac tolerantiam Sedis Apostolicæ vel Ordinarii coluntur. Et hinc quia auctoritate Ordinarii ac tolerantiam Sedis Apostolicæ colebantur Reliquiae Martyrum Gorcomiensium, Sacra Congregatio per sententiam definitivam declaravit Anno 1648. 27. Martii eas contineri inter casus à præfato Urbani VIII. decreto exceptos. Quoad præxim verò advertendum est, an in hoc vel illo loco vigeat præfatum decretum, Quare consulendam esse propriæ diocesis consuetudinem ab Ordinarii scitam & non reprobata, monet Bassus in Supplem. V. Reliquiae Sanctorum n. 10.

F Q U A E

40. Quid requiratur ad reliquias privatim colendas.

39. Hieronymus non inquitur ad reliquias privatim colendas.

Quare etiam ad id.

41. Quid ad colendas publicas.

Ecclesia vestigia superflua gentilitatis in verum Dei cultum non trahit.

42. Reliquia legitime approbatæ sunt absolute colenda, et si diversis in locis ejusdem nominis seu sancti existere perhibeantur.

43. Quia circa non beatificatos decretum Urbani VIII.